

Akvizice optikou současné právní úpravy zadávání veřejných zakázek

Nedávné rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“), resp. navazující rozhodnutí předsedy Úřadu v řízení o rozkladu ve věci týkající se nabytí majetkové účasti (podílu) v obchodní společnosti ze strany zadavatele, odhalilo nejednoznačnost problematiky akvizic z pohledu právní úpravy zadávání veřejných zakázek a vyvolalo řadu otázek s tím spojených – závěry, k nimž v dané věci dospěl předseda Úřadu (resp. příslušná rozkladová komise), byly totiž zcela odlišné od prvostupňového rozhodnutí Úřadu. Rozpor nastal při posuzování otázky, zda mj. koupě akcií, pohledávek či závodu (nebo jeho části) naplňuje znaky veřejné zakázky ve smyslu zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“). Vyhodnocení této otázky má přitom zásadní význam pro určení, zda je zadavatel povinen při realizaci akvizičních záměrů postupovat podle ZZVZ či nikoliv.

Z odpovězením výše uvedené otázky se Úřad¹ a potažmo předseda Úřadu (resp. rozkladová komise)² zabývali v souvislosti s návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele – Libereckého kraje, jenž prostřednictvím oznámení o dobrovolné průhlednosti ex ante (uveřejněním ve Věstníku veřejných zakázek) oznámil svůj záměr nabýt výlučnou majetkovou účast (podíl) ve společnosti zajišťující veřejnou službu v přepravě cestujících v autobusové dopravě, a to mimo zadávací řízení dle ZZVZ.

V rámci řízení o návrhu na přezkoumání postupu zadavatele Úřad zvažoval, zda zamýšlená akvizice představuje veřejnou zakázku – konkrétně veřejnou zakázku na dodávky. Vyšel přitom z definice obsažené v § 14 odst. 1 ZZVZ. Ta vymezuje veřejné zakázky na dodávky jako veřejné zakázky,

jejichž předmětem je pořízení věcí, zvířat nebo ovladatelných přírodních sil.

V této souvislosti Úřad v rámci prvostupňového rozhodnutí dospěl k závěru, že za dodávku nelze považovat všechny věci, tak jak jsou vymezeny v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“). Platná právní úprava totiž za věc považuje vše, co je odlišné od osoby a slouží potřebě lidí (§ 489 OZ). Pojem věc je však podle původní úvahy Úřadu potřeba vykládat eurokonformně – tj. v souladu se zadávacími směrnicemi,³ jejichž obsah byl transponován do českého právního řádu právě prostřednictvím ZZVZ. Předmětné směrnice přitom v souvislosti s dodávkami užívají výrazu „výrobek“ (nikoliv „věc“, tj. pojem užívaný v ZZVZ), jenž je nepochybně užšího významu než pojem „věc“ ve smyslu OZ, a proto právě pojem

„výrobek“ ve smyslu zboží (nikoliv jakákoliv věc) má dle původní úvahy Úřadu představovat předmět veřejné zakázky na dodávky. V důsledku aplikace užšího výkladu pojmu věc dle § 14 odst. 1 ZZVZ Úřad v prvostupňovém rozhodnutí uzavřel, že nabytí akcií/pohledávek/závodu není veřejnou zakázkou, a to právě z důvodu, že akcie/pohledávky/závod nejsou výrobkem. Tudíž ani postup zadavatele, který poptával nabytí obchodního podílu mimo režim ZZVZ, nebylo možné podle původní úvahy Úřadu označit za odporující zákonu.

Naproti tomu druhostupňové rozhodnutí vyhodnotilo nastíněnou otázku odlišně. Předseda Úřadu konstatoval, že unijní úprava nebrání vnitrostátním zákonodárcům jít nad rámec směrnic a přijmout národní úpravu, jež bude přísnější, než vyžadují směrnice. S odkazem na důvodovou zprávu a s důrazem

na jazykový výklad zákona předseda v rámci svého rozhodnutí uvedl, že zákonodárce si byl vědom odlišnosti pojmů „výrobek“ a „věc“, přičemž pojem věc do ZZVZ zařadil s ohledem na jeho vymezení v OZ. Úmyslem zákonodárce tak dle druhostupňového rozhodnutí bylo vymezit předmět veřejných zakázek přísněji, než je vymezen směrnicí, a tuto jeho vůli je třeba respektovat. V rámci řízení o rozkladu bylo tedy rozhodnuto, že Úřad svým závěrem, že úplatné nabytí akcií/pohledávek/závodu není veřejnou zakázkou na dodávky, nesprávně vyložil znění § 14 odst. 1 ZZVZ.

Ačkoliv se s ohledem na jazykový výklad zákona zdá závěr předsedy Úřadu na první pohled správný, nelze pominout, že je do jisté míry v rozporu se zavedenou praxí a také nemožno přehlížet důsledky, jež s sebou přináší (k tomu viz níže). V návaznosti na toto rozhodnutí předsedy Úřadu zaznávají názory, že je v rozporu se smyslem a účelem zákona a že akvizice by měly být z působnosti zákona vyňaty. Je proto na místě položit si otázku, zda zařazením pojmu „věc“ do definice dodávky zákonodárce tyto účinky skutečně zamýšlel a zda jsou v souladu se smyslem a účelem právní úpravy. V této souvislosti si dovolíme stručný exkurs do vývoje pojmu „dodávky“ ve vztahu k veřejným zakázkám.

Vymezení předmětu dodávek v předchozí právní úpravě

Při posouzení otázky, zda je koupě akcií/pohledávek/závodu veřejnou zakázkou, je nepochybně nutné vyjít z definice veřejné zakázky. Podle ustanovení § 7 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), byla veřejnou zakázkou zakázka realizovaná na základě smlouvy uzavřené zadavatelem, jejímž předmětem bylo úplatné poskytnutí dodávek či služeb nebo úplatné provedení stavebních prací. Ustanovení § 8 ZVZ pak označovalo za veřejnou zakázku na dodávky ty veřejné zakázky, jejichž předmětem bylo pořízení věci. Pro pojem věc ZVZ dále zavedl legislativní zkratku „zboží“.

Samotný ZVZ přitom transponoval (dnes již neúčinné) evropské zadávací směrnice,⁴ které při definici veřejných zakázek na dodávky hovořily o pořízení výrobků.

Z výše uvedeného plyne, že již při definici dodávek v ZVZ se znění české úpravy odchýlilo od unijní předlohy užitím termínu „věc“ namísto termínu „výrobek“, byť zákonodárce do ZVZ zavedl legislativní zkratku „zboží“, ze

kteří lze nepřímou usuzovat na záměr zákonodárce setrvat u rozsahu dodávek, jak jej vymezovala směrnice.

V této souvislosti je rovněž na místě upozornit, že pojmem „věc“ se v době přijetí ZVZ dle tehdejšího občanského zákoníku rozuměly hmotné předměty a ovladatelné přírodní síly. Nehmotné předměty, tedy např. práva, nebyly věcí v právním smyslu. Toto vnímání pojmu „věc“ reflektovala a akceptovala i důvodová zpráva k § 8 ZVZ, která uvádí: „Dodávkou podle zákona je pořízení věci v právním slova smyslu. Za věci se považují věci movité, věci nemovité a dle obecné právní teorie rovněž ovladatelné přírodní síly“. Pokud bychom tedy za účinnosti ZVZ vyšli z definice veřejných zakázek na dodávky a pojem věc zde užitý vykládali (v souladu s důvodovou zprávou) ve smyslu občanského zákoníku platného v době vzniku ZVZ, došli bychom k závěru, že nabytí práv nebo jiných majetkových hodnot nepředstavovalo podle ZVZ veřejnou zakázku na dodávky – neboť předmětem dodávek byly pouze „movité a nemovité věci a ovladatelné přírodní síly“, nikoliv práva nebo jiné majetkové hodnoty. Jde-li o akcie (coby cenné papíry), na tyto se sice vztahovala ustanovení o věcech movitých,⁵ nicméně ZVZ obsahoval v ustanovení § 18 odst. 2 písm. b) výjimku z působnosti zákona pro veřejné zakázky, jejichž předmětem je vydání nebo převod cenných papírů nebo jiných finančních nástrojů nebo jiné operace prováděné zadavatelem za účelem získání peněžních prostředků či kapitálu, popř. finanční služby související s takovými operacemi. Optikou předmětného rozhodnutí předsedy Úřadu lze tudíž konstatovat, že jednalo-li se o podíly a pohledávky, mohl zadavatel tyto podle ZVZ nabýt mimo zadávací řízení, neboť nebyly věcmi v právním smyslu, a tedy, jejich úplatné nabytí nepředstavovalo veřejnou zakázku (nejednalo se o dodávku, službu ani stavební práce).

Nicméně je třeba uvést, že pokud je nám známo, výše popsaný výklad (tj. výklad pojmu „věc“ podle předchozího občanského zákoníku pro účely vymezení veřejné zakázky na dodávky) nebyl takto v minulosti aplikován; aplikační praxe se držela spíše pojmu „zboží“. Pro příklad lze poukázat např. na koupi software (resp. licence), který byl považován za jinou majetkovou hodnotu (nikoliv věc) – jeho koupě byla přesto běžně uskutečňována v zadávacím řízení. Lze si přitom jen stěží představit, že by Úřad přijal shora nastíněnou argumentaci (vycházející

z vymezení pojmu „věc“ v dříve platném občanském zákoníku) a posvětil možnost nabývat software postupem mimo zadávací řízení.

S ohledem na výše uvedené je rovněž třeba upozornit, že pokud bychom pojem „věc“ v definici dodávek v ZVZ důsledně vykládali s odkazem na vymezení věci v občanském právu, měla by rekonstrukce soukromého práva sama o sobě zásadní dopad na působnost ZVZ. V roce 2014 totiž došlo v souvislosti s účinností OZ k novému vymezení pojmu „věc“. Věcmi jsou od roku 2014 nově i předměty nehmotné povahy (např. práva). Analogickou aplikací argumentace předsedy Úřadu použité ve zkoumaném případě i na znění ZVZ, bychom proto museli dojít k závěru, že v roce 2014 došlo v důsledku nového občanskoprávního vymezení pojmu „věc“ k významné změně v působnosti ZVZ, a to zřejmě bez jakéhokoliv povšimnutí.

Vymezení předmětu dodávek v rámci ZZVZ

V souvislosti s novou unijní úpravou oblasti regulace veřejných zakázek byl v roce 2016 přijat nový zákon o zadávání veřejných zakázek (ZZVZ), který transponoval obsah nových evropských zadávacích směrnic.

Stejně jako předchozí úprava i ZZVZ rozlišuje veřejné zakázky na dodávky, služby a stavební práce. Veřejnou zakázku na dodávky definuje § 14 ZZVZ jako veřejnou zakázku, jejímž předmětem je pořízení věci, zvířat nebo ovladatelných přírodních sil. Při vymezení dodávek tedy nový zákon nadále používá pojem „věc“ (nejspíše po vzoru ZVZ), a to navzdory nové unijní úpravě, která setrvala u pojmu „výrobek“. Stejně jako tomu bylo v důvodové zprávě k ZVZ, i důvodová zpráva k ZZVZ odkazuje při výkladu pojmu „věc“ na jeho občanskoprávní vymezení.

Nelze přitom pominout, že znění § 14 ZZVZ reflektuje některé obsahové změny pojmu „věc“, jak je vymezen v OZ, když explicitně zařazuje zvířata a ovladatelné přírodní síly mezi předmět dodávek, kteréžto podle OZ věcmi nejsou. Je tedy evidentní, že zákonodárce vymezil předmět dodávek právě s ohledem na změnu definice věci v občanském zákoníku (to ostatně potvrzuje i důvodová zpráva). Usuzovat na to, zda se zákonodárce zamýšlel i nad skutečností, že věcmi jsou nově i práva spolu se všemi důsledky, které z toho pro zadávání veřejných zakázek plynou, by však bylo pouhou

z právní praxe

spekulací. V tomto směru důvodová zpráva neuvádí ničeho.

Srovnáme-li tedy znění úpravy ZVZ a ZZVZ, i se zohledněním důvodových zpráv k nim, lze konstatovat, že ačkoliv oba zákony vymezují dodávky obdobně (mj. prostřednictvím pojmu „věc“), věcná působnost obou zákonů je ve světle předmětného rozhodnutí předsedy Úřadu diametrálně odlišná. Příčinou je právě rozdílné pojetí věci v právním smyslu, když dnes účinná právní úprava chápe pojem „věc“ v některých ohledech širěji. Zatímco v případě ZVZ bychom za pomoci legislativní zkratky „zboží“, odkazující na evropskou úpravu, byli schopni dovodit, že věci byly myšleny výrobky (tj. např. i software, který za účinnosti předchozího občanského zákoníku nebyl věcí v právním slova smyslu), text ZZVZ nám tuto možnost již neposkytuje, neboť tuto legislativní zkratku zákonodárce do ZZVZ nezařadil. Domníváme se ovšem, že výklad zákona ve vztahu k rozsahu působnosti zákona by neměl spočívat na pouhém (ne) zavedení legislativní zkratky.

K některým výjimkám z působnosti zákona

Pro úplnost je třeba doplnit, že ve vztahu k veřejným zakázkám, jejichž předmětem byl prodej či nájem podniku (dnes závodu), který byl považován za věc hromadnou,⁶ stanovil ZVZ explicitní výjimku z povinnosti zadat takovou zakázku v zadávacím řízení.⁷ Zakotvením této výjimky podle důvodové zprávy k ZVZ zákonodárce reflektoval odlišné pojetí podniku v českém právním prostředí oproti pojetí evropského práva – podnik (závod) podle evropského práva nebyl považován za věc, podle českého práva nicméně ano.

Na rozdíl od předchozí právní úpravy, ZZVZ však žádnou obdobnou výjimku neobsahuje. Při formulaci výjimek z povinnosti zadávat zakázku v zadávacím řízení vycházel totiž předkladatel návrhu zákona (tj. vláda, resp. Ministerstvo pro místní rozvoj) primárně ze znění směrnice a katalogu výjimek tam obsaženého. Tento katalog žádnou výjimku ve vztahu k pořízení závodu neobsahuje (z pochopitelných důvodů, neboť směrnice v kontextu dodávek hovoří o „výrobcích“, za které rozhodně nelze považovat závod). K možnému zařazení dalších výjimek do ZZVZ po vzoru ZVZ (tedy nad rámec katalogu výjimek explicitně obsažených ve směrnici, např. s ohledem na do jisté míry odlišné vymezení působnosti ZZVZ a zadávacích

směrnic) se důvodová zpráva nevyjadřuje. K pozdějšímu pozměňovacímu návrhu na znovuzařazení výjimky ve vztahu k závodu zaujalo Ministerstvo pro místní rozvoj negativní stanovisko s tím, že do zákona nelze zařazovat výjimky nad rámec směrnice. Ministerstvo pro místní rozvoj však při tomto svém závěru zjevně přehlédlo různost vymezení věcné působnosti evropských zadávacích směrnic a vymezení věcné působnosti ZZVZ. Skutečnost, že vymezení zakázek na dodávky v ZZVZ mohlo (v návaznosti na občanskoprávní chápání pojmu „věc“) rozšířit působnost tohoto zákona nad rámec směrnic, kterou by pak následně bylo třeba redukovat, ministerstvo žádným způsobem nereflektovalo (resp. zjevně ji opomnělo).

K absenci výjimky ve vztahu k prodeji závodu se vyjadřuje i část odborné literatury,⁸ která vynětí explicitní výjimky z textu zákona zdůvodňuje údajnou snahou zákonodárce zamezit obcházení zákona koupí majetku účelově vydávaného za závod.

Každopádně lze uzavřít, že výjimka z povinnosti zadat zakázku na koupi, nájem či pacht závodu v zadávacím řízení, za předchozí právní úpravy obsažená v § 18 odst. 1 písm. g) ZVZ, do nového zákona zavedena nebyla, ať už byly důvody jakékoliv.

Praktická rovina problémů s vymezením věcné působnosti zákona

S ohledem na výše uvedené lze shrnout, že při striktním použití jazykového výkladu, ze znění aktuálně účinné právní úpravy zadávání veřejných zakázek vyplývá obecná povinnost zadavatele zadávat v zadávacím řízení i ty veřejné zakázky, jejichž předmětem jsou podíly v obchodních společnostech (včetně akcií, nejedná-li se o výjimku týkající se investičních služeb dle § 29 písm. l) ZZVZ), pohledávky či závody. Vystává přitom otázka, zda je taková úprava vhodná a účelná a zda zohledňuje důsledky či praktické aplikační problémy, jež může takto přísné nastavení přinést.

Zvolíme-li si jako názorný příklad koupi podílu (akcií) v obchodní společnosti postupem v zadávacím řízení, lze si jen stěží představit, jakým způsobem by měl zadavatel nastavit zadávací podmínky, aby vyhověl zásadám zadávání veřejných zakázek ve smyslu § 6 ZZVZ – zejména zásadě rovného zacházení a zákazu diskriminace.

Samotný charakter akvizice obchodního podílu (akcií) – kdy zájmem zadavatele je nabytí konkrétního podílu (akcií) v jím vybrané cílové společnosti – je totiž de facto v rozporu se zákonným požadavkem, aby

zadávací podmínky, resp. zadávací dokumentace „nebyla šita na míru“ a aby přímo nebo nepřímo bezdůvodně nezaručovala konkurenční výhodu určitým dodavatelům. Současně je těžké, ne-li nemožné, představit si, jak by měl zadavatel v takovém případě docílit, aby mu byly předloženy nabídky, které by byly vzájemně porovnatelné.

Další praktické problémy se pojí s volbou typu zadávacího řízení, kterým by mělo dojít k akvizici předmětného podílu (akcií). Potenciálním (a pravděpodobně jediným racionálním) řešením by mohlo být poptávat vybraný podíl (akcie) v rámci jednacího řízení bez uveřejnění (dále jen „JŘBU“) ve smyslu ustanovení § 63 odst. 3 písm. b) ZZVZ. To míří na situace, kdy veřejná zakázka může být splněna pouze určitým dodavatelem, protože z technických důvodů neexistuje hospodářská soutěž. V takovém případě by však zadavatel narazil na potřebu věrohodně obhájit volbu JŘBU místo užití jiného typu zadávacího řízení a (jak již bylo naznačeno výše) na neméně složitý úkol v podobě prokázání, že zadávací podmínky nebyly stanoveny s cílem vyloučení hospodářské soutěže.

Nevhodnost přístupu, že poptávání majetkové účasti v obchodní společnosti by mělo en bloc probíhat formou zadávacího řízení podle zákona – přičemž pro tyto případy se jako jediná racionální varianta jeví aplikace JŘBU – indikuje i důvodová zpráva k ZZVZ. Ta totiž při vymezování vybraných operativních cílů tehdy připravované právní úpravy obecně uvedla (mj.) i požadavek na snížení počtu JŘBU. Pokud by se tedy výše uvedený přístup měl v praxi uplatnit bez dalšího, ne jenom že by tato skutečnost vedla k nežádoucímu nárůstu počtu JŘBU, ale zásadním problémem by z našeho pohledu byla autenticita a účelnost takto vedených zadávacích řízení.

Dále se domníváme, že akvizice konkrétního (předem vybraného) podílu (akcií) v cílové společnosti se ve své podstatě (z hlediska účelnosti použití regulace zadávání veřejných zakázek na takovou transakci) nijak neodlišuje od pořízení konkrétní existující nemovité věci. Ta se však své exempce z povinnosti zadávání v zadávacím řízení po vzoru úpravy směrnice dočkala.⁹ Proto vyhovuje-li zadavateli pro účely jeho činnosti konkrétní nemovitá věc – např. pozemek se specifickými vlastnostmi, nebudou pro něj z logiky věci relevantní jakékoliv další pozemky, ale pouze právě jím vybraný pozemek coby unikátní nemovitá věc. (Obdobná logika se za účinnosti ZVZ uplatňovala také v případě koupě závodu.) Je tedy logické, že nemovitá věc může zadavatel nabývat mimo zadávací řízení.

Tuto možnost však (s ohledem na současné znění, resp. jazykový výklad aktuálně účinné právní úpravy) v případě pořízení podílu (akcií) zadavatel patrně nemá.

Máme za to, že pokud zadavatel projeví zájem nabýt majetkovou účast v obchodní společnosti, je pochopitelné, že jeho volbou bude právě nabytí podílu (akcií) v předem vybrané společnosti vyhovující jeho potřebám a požadavkům. Častou motivací pro takový postup zadavatele bude pravděpodobně zajištění či zefektivnění služeb, které tento zadavatel bude následně poskytovat prostřednictvím onoho „interního článku“/své dceřiné společnosti. Zejména v případě zadavatelů sektorových veřejných zakázek pak může být akviziční rozhodnutí založeno i čistě na obchodních důvodech, může se tedy například jednat o investiční příležitost, rozhodnutí nabýt specifický start-up vhodný pro podnikání takového zadavatele atp.

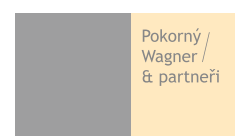
V návaznosti na právě uvedené je podle našeho názoru nezbytné od případů, kdy záměrem zadavatele je skutečně nabytí specifického podílu (akcií) v cílové společnosti, odlišovat obcházení zákona účelovým vyčleněním majetku, o který má zadavatel zájem, do formálně samostatné obchodní společnosti, popř. části závodu, která je následně předmětem koupě (skrže koupí majetkového podílu na ní, resp. koupí části závodu). Takový postup by samozřejmě nebyl – pro obcházení zákona – legitimní. Nicméně máme za to, že není optimální bránit se riziku účelového obcházení zákona paušálním vyloučením možnosti nabývat specifické majetkové účasti (akcie/podíly) či obchodní závody (nebo jejich části) postupem mimo působnost ZZVZ, což brání zadavatelům (zejména to přitom může komplikovat činnost zadavatelům sektorových veřejných zakázek) v efektivním nabývání specifických majetkových účastí (u nichž je z povahy věci jakákoliv soutěž vyloučena) i tam, kde není záměrem zadavatele obcházet zákon.

Máme za to, že namísto paušálního podřazení zakázek, jejichž předmětem je nabytí majetkové účasti na konkrétní obchodní společnosti či specifického závodu (či jeho části) – u nichž je stejně z povahy věci vyloučena jakákoliv soutěž (obdobně jako u nemovitostí) – pod působnost ZZVZ, by v případě pochybností měly být vyhodnocovány konkrétní okolnosti jednotlivých transakcí, s tím, že pokud by konkrétní okolnosti případu nasvědčovaly obcházení zákona, tj. pokud by z okolností konkrétního případu bylo zřejmé, že skutečným cílem zadavatele je získat pro sebe určité zboží či služby od specifického dodavatele (nikoliv

získat společnost či závod jako fungující celek, popř. majetkovou účast na nich jako investici), bylo by namísto konstatovat obcházení zákona a rozhodnout o příslušném nápravném opatření, popř. sankci.

Pozn.: Výše uvedený text byl vyhotoven se zohledněním stavu právní úpravy a judikatury k březnu 2018. ●

Mgr. Barbora Fabriciová, advokátka
Advokátní kancelář
Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o.

Poznámky:

- ¹ Rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0330/2017/VZ-29881/2017/521/Mži ze dne 13. 10. 2017.
- ² Rozhodnutí č. j. ÚOHS-R0194/2017/VZ-00305/2018/323/Ebr ze dne 4. 1. 2018.
- ³ Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2014/24/EU, ze dne 26. 2. 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2014/18/ES a Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2014/25/EU, ze dne 26. 2. 2014 o zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb a o zrušení směrnice 2014/18/ES.
- ⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby; a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/17/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb.
- ⁵ Srov. § 1 odst. 2 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, ve znění pozdějších předpisů.
- ⁶ Srov. § 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
- ⁷ Srov. § 18 odst. 1 písm. g) ZVZ.
- ⁸ Srov. například: PODEŠVA, V. et al. § 29 Obecné výjimky. In: PODEŠVA, V. et al. Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář. Wolters Kluwer.
- ⁹ Srov. § 29 písm. h) ZZVZ.